

Bron: [Pierre Heijboer met zijn boek Doemvlucht: De verzwegen geheimen van de Bijlmerramp](#)

Hoe ont doe je jezelf als overheid van een lastige getuigenverklaring, die ook nog eens de kranten heeft gehaald?

Simpel: stuur een geroutineerde ondervrager op de betreffende getuige af en laat hem opschrijven dat wat er in de krant heeft gestaan kant nog wal raakt.

De kunst is natuurlijk om die getuige dat te laten zeggen, maar dat was aan de 'verbalisant' die Gerda Mostaard ondervroeg wel toevertrouwd. Zij had op de woensdag na de ramp ongewone dingen gezien. Rond drie uur drie middag was bij de rampplek een 'officieel uitziende' stationcar komen aanrijden.

Er waren vier mannen in nette pakken uitgestapt, die een 'rode, wat geblakerde soort gereedschapskist' voorzichtig in hun auto hadden geladen. Mostaard had daar toen ook met ME'ers over gesproken, die onder meer zeiden 'dat hij kennelijk gevonden was'. Diezelfde avond had Mostaard op het NOS-Journaal gezien dat een van de recorders van het vliegtuig gevonden was. Ja, dat was, dacht ze, het ding dat zij had zien inladen.

Een goed jaar later, in september 1993, vertelde Mostaard haar verhaal aan een paar journalisten. Aan mijzelf, aan Vincent Dekker van Trouw en aan een verslaggever van Het Parool. Haar verhaal was heel precies en heel duidelijk – en de drie betrokken journalisten (onder wie dus ikzelf) schreven het ook zo op.

Waar het op neerkwam was, dat er kennelijk iets zo belangrijks was gevonden tussen het puin in de Bijlmer, dat er een 'officiële auto' werd gestuurd om het op te halen. Mostaard vertelt dit ook aan de 'verbalisant'. Het is precies hetzelfde verhaal dat zij ook aan de journalisten heeft verteld, dat precies zo in de kranten heeft gestaan, en dat door haar ondervrager ook precies zo wordt opgeschreven.

Desondanks laat deze haar aan het einde van het gesprek zeggen 'dat de krantenartikelen niet weergaven wat zij aan de betrokken verslaggevers had meegedeeld'. Dit is een getuige aanzetten tot het vertellen van een onwaarheid. Het is bovendien gewoon een smerige streek.

Ikzelf heb, nadat dit verhaal in de Volkskrant had gestaan, nog enkele telefonische gesprekken gehad met Gerda Mostaard. Nooit heeft zij in die gesprekken iets gezegd over een of andere foute weergave van haar 'story'.